

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1902-1904 : L
84:1 - 186**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste.

I slag få vi guds barmhärtiga
 hjälpa till det uppnådda må-
 let: Bernerkonventionen.
 Om det Rådskammaren att spe-
 ka så särdeles stor ekonomisk
 roll, det vet jag ej, ty nog är
 det det egna landet, som blir
 den bästa marknad, som
 nog blifver det skänt om vi
 finna skriva våra böcker
 i ro och slappa det samtidigt
 utgifvandet, som ju är en
 oerhörd plåga. Det så är
 det en stor sak att ej behöf-
 va skänkas inför andra

hadt såsom rättslåna och
tydliga. Detta var mycket
roligt.

Det var naturligtvis det
där uttrycket manna och
annat i sammanslag med
boken, som jag fäste mig vid
Ifråga om jämsam kan det
ju vara kvar, det papper-
ver ju bra Kungens hälsyg-
läshet. De andra frågorna
har du väl redan gjort en
själf, innan jag hinna att
svara på dem. Jag tycker allt
att detta sätt att föra hunden
är snattare än det förra och

jag vill ej riktigt tveksamt det.
Man skulle allt visa sig vid ett
tydligt hof. Jag tror icke du bär
färdla den effekten. Det är
riktigt något kan till allting i det.
Gör i värsta fall ett löst Kapi-
tel på bara två sidor, bara
om hunden, men gör honom
direkt.

Jag tycker att slutkapitlen
i vagnen var bra. Det är nog
bäst att bibehålla den. Det en-
da var också bra, men det föve
får mig ej passa just i det som
man brukar. Det kan du väl kalla
tala om, då den lilla slår.

Jag tycker minst, att det blir en
bakk och jag är mycket nöjd
med den i alla händelser där
får att den kommer sig att
gås ut bort sig själv framför
allt. Jag tror vad det är
får stora beslut du håller på
att fatta. För jag inte veta
det. Jag är mycket nyfiken.
Det är mycket att på i upp-
drag att svara på alla frå-
gor. Jag lärde första tidning-
gen om Ligge och Kunde ej
besluta mig för något mer.
Kunde har ingen behaglig själ
den författaren så att det är

ej roligt att läsa honom. Glan
är nästan lika ofin som
Steinboerg. Jag har nu läst
afven hälften i Lydia Witt
Jag har läst det goda, som är
drammen och vistavelst på
herrsätet och jag finner nu
fin det stärliga, som är Raut-
näs Profeten, hvilken verkas för-
färlig amövern något à la Ernst
Ahlgren och Lundegård. Första
hälften af boken är dock mycket
bra och jag hade stundt för
Bannier, men du vet, att det al-
drig tyckas författare att skriva
om författare. Man skall helt

enkelt låta bli. Dessa unga
människor äro ej att ta på allvar.
Hans har lefnat ett trängt lif och
någon litet uppror, därför låter han
ej viga sig. Det är inte den min-
sta tanken i detta - något mys-
ket mestigt förskammer och det är
att låta honom komma till honom
som hans brud och de skola börja
samlifvet på härb rum. Så tur han
hemme, bägger honom på sin säng
och så gör han ut och går. Så står
det. Hans är inte mycket klar den
parten. Jag undrar om det
är Ellen eller fru Strandberg
som hittat på detta sätt att

Ramma ut en svår situation.
och denna Brauns blir nöjd.

Husen är Glaukon.² Jag för-
stod alldeles hvad han skref i
dag. Jag har varit med om
dylikt. Det förra förstod jag
mindre, men det var dock
sympatiskt.

Lu är mycket söt även säng-
tur efter Betty och mig. Aneka
jo bäytor, då jag har tid att
lyfta upp min brudens frän och
het och fånga en stund.

Din Selma.

